

Σάμ. ἀποκαῆς Πελοπν. ᾿ποκαῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο-
νίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀποκαῆς.

1) Κυριολ. εὐθύς μετὰ προηγουμένην ὀπτησιν ἄρτων,
ἐπὶ τοῦ κλιβάνου, ὅταν πρόκειται νὰ πυρακτωθῇ ὁπότε
δαπανᾶται ὀλίγη καύσιμος ὕλη ἐνθ' ἄν.: Ὁ φοῦρνος εἶναι
ἀποκαῆς καὶ δὲ θέλει πολλὰ κλαριά Πελοπν. Ἀποκαῆς τοῦ
φοῦρνου ψῆνω ψωμί αὐτόθ. Ἐβαλα τ' ἄλατι 'ς τὸ φοῦρνο ᾿ποκαῆς
νὰ ντὸ χερομυλίσω Κονίστρ. 2) Μεταφ. ἐν κραιπάλῃ,
ἐπὶ κραιπαλῶντος καὶ δι' ὀλίγου ποτοῦ πάλιν μεθυσκομένου
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) — ΑΠαπα-
διαμ. ἐνθ' ἄν.: Τοῦτος εἶναι ᾿ποκαῆς, μ' ἕνα ποιήρι κρασί θὰ
μεθύσῃ πάλι Αὐλωνάρ. *Τὸ πρῶν ἀποκαῆς ἀκόμη ἀπὸ τὴν
ἀποπερινὴν κραιπάλῃν δὲν ἐχρειάσθη περισσότερον ἀπὸ δύο
μαστίχας διὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀποκαθαίρω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀποκαίω καὶ τοῦ οὐσ. καθίω.

1) Ἀφαιρῶ, περικόπτω τὴν ἀκρωβελίαν, τοῖς ἄκρος
τοῦ ψωμοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀτόσον καὶ πεινασμένος ἔμ'νε, ἔναν
ὀλοῦν ψωμὶν ἐπεκαθίωσ' ἀτο μονάχος Χαλδ. 2) Ὑβρίζω
ἐνθ' ἄν.: Ἀρ' ἐκεῖνος πα ὕλαξεν, ἅμα ἐγὼ πα ἀφωρισμένα
ἐπεκαθίωσα 'τον (ἐγάβγισε λοιπὸν κ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ κ' ἐγὼ
σφοδρῶς τὸν ἐξύβρισα) Χαλδ.

ἀποκαθαρίδι τό, Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Λακων.) Χίος κ.ά. ᾿ποκαθαρίδιν Κύπρ. ἀποκαθερίδι Νίσυρ.
Τήλ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθαρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Συνήθως κατὰ πληθ., πᾶν ὅ,τι μένει ἐκ τοῦ καθαρισμοῦ
πράγματός τινος, οἷον δημητριακῶν καρπῶν, ὀπωρῶν κττ.,
τὸ ἀπόρριμμα ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκαθαρίδια καὶ τὰ μεινέσματα
μοῦ ᾿δωσες Ἀρκαδ. Μάζουν τ' ἀποκαθερίδια γιὰ τὴ γίδα Ἀράχ.
|| Ἄσμ.

Τὴν ψῆχα κάμνουν ζάχαρι καὶ τὸν ἀφρό του μέλι
καὶ τ' ἀποκαθερίδια του κάμνουν ἀφρᾶτο μύσχο
Νίσυρ. Τήλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιχάζω.

ἀποκαθαρίζω Εὐβ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.)
Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. ᾿ποκαθαρίζω Κύπρ. — ΧΤζαπούρ.
Πλάν. ἔρ. 7 ᾿ποκαθαρίζω Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀποκαθαρίζω.

Α) Μετβ. 1) Καθαρίζω, πλύνω, ἀποπλύνω τι Πόντ.
(Τραπ.) 2) Καθαρίζω τι ἐντελῶς, τελειώνω τὸ καθάρισμα
Εὐβ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Ὅσο νὰ ἀποκαθαρίσω τὰ
λάχανα - τὸ σιτάρι κττ. Εὐβ. Πήγαινε σὺ 'ς τὴ δουλειά σου καὶ
τ' ἀποκαθαρίζω γὼ τὸ σ'τάρι Κρήτ. 3) Συνάγω τὸ ἀπο-
τέλεσμα, ἐκκαθαρίζω, ἐπὶ λογαριασμῶν Κύπρ.: Ποίημ.

Ἐν' ἑκατὸν τὰ ἑκατὸν ἄρχως ποῦ τὰ τοκίζει,

ἀμ-μὰ 'ν' τὸ ἀλληλούια ποῦ τὰ ᾿ποκαθαρίζει

(πβ. παροιμ. τὸ θυμιατὸ τὰ ξεκαθαρίζει ὅλα) ΧΤζα-
πούρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ξεκαθαρίζω. 4) Διακρίνω τὰ
πράγματα ἀπ' ἀλλήλων, δὲν συγχέω αὐτά, ἐπὶ ἀσθενοῦς
ὁράσεως Κύπρ.: Τὰ μ-μάδκια ἐν ἐμπλέπον καλὰ, ᾿πωδὰ
χαμαὶ ὡς 'τδεῖα χαμαὶ ἐν ᾿ποκαθαρίζω τὸ πλάσμαν. Θωρῶ
ἐναν πρᾶμαν, ἀμ-μὰ ἐν ᾿ποκαθαρίζω εἶντα ἐνι. Τώρα εἶδα το
καλὰ, ἐποκαθαρίσά το. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιχάζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Καθαίρομαι ἀπὸ τῆς ἐμμήνου ροῆς ἢ
τῶν ἐκκρίσεων μου ὡς λεχοῦς, ἐπὶ γυναικός, Κύπρ.: Ἡ δεῖνα
᾿ποκαθάρισεν. 2) Ὑπολείπομαι, μένω ὡς κατάλοιπον
(οἶονεὶ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν) Κύπρ.: Ποῦ τὰ παιδικιά του
δγκγὸ μανιχὰ ἐποκαθαρίσαν, τὰ ἄλλα οὐλ-λα ἐπεθάσαν. Εἶχα
ἑκατὸν αἶγες τῷ ἐποκαθαρίσαν εἴκοσι, ἐσφογήσαν οἱ ἄλλες.

ἀποκαθάρισμα τό, ἀμάρτ. ᾿ποκαθάρισμα Κύπρ.
Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποκαθάρισμα.

Παῦσις, ἀποπεράτωσις τοῦ καθαρίσματος.

ἀποκάθαρο τό, Κρήτ. ᾿πικάθιρον Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθαρίζω. Περὶ τῆς ἀρκτικῆς συλ-
λαβῆς πι - ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 91.

1) Τὸ διὰ τοῦ καθαρισμοῦ ἐξαιρούμενον, τὸ ἀπόρριμμα
Κρήτ.: Τ' ἀποκάθαρο τοῦ σ'ταριοῦ. 2) Τὰ ὑπολείμματα
τῶν ξαινομένων εἰς τὸ λανάρι ἐρίων Ἰμβρ.: Θὰ μαζώξουν
οὐλα τὰ ᾿πικάθιρα καὶ θὰ τὰ κλώσουν νὰ φάνουν ἕνα κ'λίμιφ
γιὰ δ' γουριά. Τοῦτον τοῦ κ'λιμνούδ' ἀπ' βλέπ'ς τοῦ φανα
μὲ τὰ ᾿πικάθιρα. Πβ. ἀποβούρτσιν.

ἀποκαθίδι τό, Πελοπν. (Λακων. Σιβ.) Σῦρ. ἀποκατίδι
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

Στερεὰ οὐσία καταπίπτουσα εἰς τὸν πυθμένα ὑγροῦ, ὑπο-
στάθμη ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκαθίδι τοῦ καφέ Σῦρ. Συνών. ἀπο-
κατάντισμα, ἀποστραγγίδι, κατακάθι, καταπάτι.

ἀποκαθίζω Πελοπν. (Μάν.) ᾿ποκαίω Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἀποκαθίζω.

1) Κάθημαι πρὸς ἀνάπαυσιν, πρὸς συνομιλίαν κττ.
Πελοπν. (Μάν.): Ἐλα ν' ἀποκαθίσωμε. 2) Κάθημαι οἶονεὶ
μετὰ πολὺν δρόμον, καταντῶ Κάρπ.: Παροιμ. Ἡ ἀανιὰ
'ποῦρισε, 'ς τῆς ἀανοῦς ἐπόκατσε (ἢ συκοφαντία καὶ διαβολὴ
ἐπιστρέφει πάντοτε εἰς τὸν ἐπινοήσαντα αὐτήν. ἀανιὰ
= ἀβανιὰ 1, ὁ ἰδ.) || Ἄσμ.

Καὶ πῆεν κ' ἐποκαίσε 'ς τὸ ᾿ρημο περιάλι
(περιγιάλι).

ἀποκαθούρα ἢ, ἀμάρτ. ἀπουκαθούρα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούρα.

Ὁ μετὰ τὴν τυροποίησιν τοῦ γάλακτος ὑπολειπόμενος
ὀρός ἐνθ' ἄν.: Σὰν ἀποκαθούρα ἄνουστον. Συνών. τυρό-
γαλα.

ἀποκαί τό, ἀμάρτ. ᾿ποκαίν Κύπρ. ᾿ποκαί Τήλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

1) Τὸ ἀπηνθρακωμένον ἄκρον τοῦ ἐλλυχνίου Τήλ.:
Κόψε τὸ ᾿ποκαί τοῦ λύχνου, γιὰτὶ 'τσεδὰ ἐν ἔφτει. Συνών.
ἀποκαμίδα, ἀπόκαυτρο, καύτρα. 2) Τὸ ὑπολει-
πόμενον ἐκ τῆς καύσεως, οἷον ξύλου, κηροῦ κττ. Κύπρ.:
Μὲν κάψης οὐλ-λον τὸ τῶερίν, τῶαί τὸ ᾿ποκαίν θέλω το. Πβ.
ἀποκαίδι 1.

ἀποκαῖδι τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν.
(Μάν. Σουδεν.) — ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 93

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τῆς καύσεως ξύλον, τὸ ἀπο-
μεινάρι τοῦ δαυλοῦ ἐνθ' ἄν.: Βγάλ' τ' ἀποκαῖδια νὰ τὰ σβή-
σουμε Μάν. || Ἄσμ.

Κι ἀσίκης ἔγινε πουλλὶ νὰ κλαίῃ τ' ἀποκαῖδια

Σουδεν. — Ποίημ.

Μαῦρες τῶν Τούρκων οἱ ψυχὲς ὥσάν τ' ἀποκαῖδια

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποδαύλι 1, ἀπόκαμα 1,
ἀποκάμιν, ἀποκαοῦδι 1, ἀπόκαυτρο, δαυλί. Πβ.
ἀποκάι 2. 2) Συνεκδ. τὸ διὰ πυρὰν κατάλληλον ξύλον
Θράκ. (Σαρεκκλ.): Μαζεύνοντας κλαδιά κι ἀποκαῖδια δέντρον
κομμένον ἀναψε φωτιά νὰ πυρωθῇ.

ἀποκαινουργῆς ἐπίρρ. Ἀστνπ. Δαρδαν. Κάρπ. Κρήτ.
Χίος κ.ά. ἀπουκαινουργῆς Βιθυν. ἀπουκαινουργῆς Θράκ.
(Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ᾿ποκαινουργῆς Κῶς κ.ά. ᾿που-

καινουργής Ρόδ. ἀποκαινουργής Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) Κύθν. ᾽ποκαινουργής Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) ᾽ποκαινουργής Κύπρ. ᾽ποκαινουργής Κύπρ. ἀπουτσουνοργίου Μεγίστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ἐπιθ. καινούργιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆς.

1) Ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς, ὥστε νὰ ἀποβῇ τι καινουργές ἐνθ' ἄν.: ᾽Αποκαινουργής εἶναι πάλι τὸ σπῖτι Κάρπ. ᾽Εκαμε ποδῖνες ᾽ποκαινουργής (ποδῖνες = μπότιες) Κύπρ. Τσινῶ κάρτσα ἀποκαινουργής (ἀρχίζω κάλτσα κτλ.) Κύθν. ᾽Εφκειασε τὸ γραφενὲ ἀπουκαινουργής Βιθυν. || Γνωμ.

᾽Πάνου ᾽ς τὴν πάγνη συννεφιά, ᾽ποκαινουργής χειμῶνα (ὅτι ὁ χειμὼν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ, ὅταν παρατηρηθῇ ὁμίχλη μετὰ τὴν σχηματισθεῖσαν πάχνην) Αὐλωνάρ. (Πβ. ἀρχ. «ἐκ καινῆς» Θουκ. 3,92,6 «ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς, ἣ νῦν ᾽Ηράκλεια καλεῖται»). 2) Συνεκδ. ἐπὶ πραγμάτων νεωστὶ κατασκευασθέντων Σῦρ.: Ὅλα τὰ ροῦχα τὰ πῆρε ἡ νύφη ἀποκαινουργής (νεωστὶ ραφέντα).

ἀποκαιρίτης ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπο καιροῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

1) Ζῶον ἄγον τὸ δεύτερον ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, περυσινόν. 2) Οἰκόσιτον σφάγιον, ἰδίᾳ κριὸς ἢ χοῖρος τρεφόμενος μέχρι τοῦ ἐπιόντος ἔτους πρὸς σφαγὴν. Συνών. *μανάρι, μαρτίνι*.

ἀποκαίω πολλαχ. καὶ Πόντ. (᾽Αμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουκαίγουν Στερελλ. (᾽Αράχ.) ἀποκάω Πόντ. (᾽Αμισ.) κ. ἄ. ἀποκάβγω Νάξ. (᾽Απύρανθ.) ἀποκάφτω Πόντ. (Κοτύωρ.) Μέσ. ἀποκαίγουμεν Πελοπν. (Αἶγ.) ἀποκαίουμε Στερελλ. (Αἰτωλ. Κεφαλόβρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποκαίω.

Α) Ἐνεργ. 1) Καίω ἐντελῶς, ἐξαντλῶ τι εἰς καῦσιν, κατακαίω πολλαχ.: Σὲ λίγο θ' ἀποκαῖ αὐτὸ τὸ δανλὶ ποῦ καίεται ᾽ς τὸ τζάκι τῶρα πολλαχ. ᾽Ο,τι ν' ἀποκάψῃς εὐτὰ τὰ ξυλόκλαδα, θὰ σοῦ φέρω πάλι μιὰ μουλαρὰ Νάξ. (᾽Απύρανθ.) Ἀν ἀποκαῖκαν ἀκόμη τὰ ξύλα ᾽Ανδρ. || Φρ. ᾽Απουκαίγουν τοὺ φούρνους (καίω ὀλίγα φούρνα εἰς τὸ στόμα τοῦ φούρνου μετὰ φούρνισμα γιὰ νὰ ροδίση τὸ ψωμί) Στερελλ. (᾽Αράχ.) 2) Προκαλῶ ἐνόχλησιν κατὰ τὸν φάρυγγα, ἐπὶ φαγητοῦ δυσκόλως χωνευομένου Πόντ. (᾽Αμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): ᾽Αποκαίει με τὸ φαεῖν Τραπ. || Φρ. ᾽Αποκαίει σε! (λέγεται εἰρωνικῶς πρὸς τὸν ζητοῦντά τι ἐδώδιμον καὶ γενικώτερον πρᾶγμα τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ δοθῇ. Συνών. φρ. σὲ βλάπτει!) Χαλδ.

Β) Μέσ. 1) Ξηραίνομαι ὑπὸ τοῦ καύσωνος, ἐπὶ τῶν φυτῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: ᾽Απουκάηκι κι ὁ,τι ἀπόμ'νι ἀκόμα ἄκαντον θ' ἀπουκαῖ κι τ' ἄλλου τοῦ σ'ταράξ' ἀπ' τ' νπουλλὴ κάψα. ᾽Η σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 5,10,5 «καύματα ἔνια καὶ βότρυν καὶ ἐλάαν ἀποκάει καὶ ἄλλους καρπούς». 2) Ἐρυθριῶ ἐξ αἰδοῦς, αἰσθάνομαι ἐντροπὴν Στερελλ. (Αἰτωλ. ᾽Αράχ.): ᾽Απουκάηκι τοῦ πιδὶ ἄμα μ' εἶδι Αἰτωλ. Τὸ πῖασα τοῦ πιδὶ ἀπάν' τὴ μὲλξά μ' κι ἀπουκάηκι αὐτόθ. Τ' κρέν'ς κι ἀπουκαίγιτι, τέτοιους εἶνι ᾽Αράχ. Συνών. ντροπιάζομαι (ἰδ. ντροπιάζω). 3) Μεταφ. μένω κατάπληκτος, ἐμβρόντητος, καταπλήσσομαι Πελοπν. (Αἶγ.): Σὰν ἄκουσα πῶς σκοτώθηκε, ἀποκάηκα ὁ δόλιος.

ἀπόκακα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. κακά.

᾽Επὶ ἀσθενήσαντος, ἐν ἀναρρώσει: ᾽Απόκακα εἶμαι.

ἀποκακαρώνω ᾽Αθῆν. Σαλαμ. — ΔΚαμπούρογλ. ᾽Αθηναῖκ. διηγ. 81 ἀποκακαρώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κακαρώνω.

1) Ναρκοῦμαι ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγώνω ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τ' ἀποκακάρωσε (ἀπέθανε) ᾽Αθῆν. Σαλαμ. 2) Μεταφ. πάσχω οἶονεϊ λιποθυμίαν Α.Κρήτ.: ᾽Εποκακάρωσε τὰ γέλα (συνών. φρ. ξεράθηκε ᾽ς τὰ γέλα).

ἀπόκακας ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπόκακα.

᾽Ο ἐν ἀναρρώσει εὐρισκόμενος, ὁ μὴ ὢν πλέον κακᾶς ἤτοι κατάκοιτος ἐξ ἀσθενείας.

ἀποκάλαγα τά, Σαλαμ. (Ναύστ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάι.

Τὰ ὑπολείμματα τοῦ καλαίου, τοῦ κασιτέρου.

ἀποκαλάεμα τό, ἀποχαλάεμαν Πόντ. ἀποχαλαίεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαλαένω.

᾽Η φθορὰ τοῦ γάνωματος σκεύους τινός: Τρανὸν ἀποχαλάεμαν ἔχ'νε τὰ σκευᾶ (μεγάλο ξεγάνωμα ἔχουν τὰ σκευῆ). Συνών. ἀπογάνωμα 1, ξεγάνωμα.

ἀποκαλαένω, ἀποχαλαένω Πόντ. (᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καλαένω.

Φθείρω τὸ γάνωμα σκεύους τινός διὰ πολλῆς ἢ κακῆς χρήσεως ἐνθ' ἄν.: ᾽Επεχαλάεσες τὸ σαχάν' (ἐφθειρες τὸ γάνωμα τοῦ σαχανιοῦ) ᾽Οφ. Μὴ τρίβ'ς πολλὰ κι ἀποχαλαέντς τὴν ᾽εντζερὲν (μὴ τρίβῃς πολὺ τὸν τέντζερη, διότι ἀποβάλλεται τὸ γάνωμα αὐτοῦ) Τραπ. Συνών. ἀπογανώνω 1, ξεγανώνω.

ἀποκαλαμᾶζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάμι.

᾽Εκτυλίσσω τὸ νῆμα ἐκ τῶν καλαμιῶν.

ἀποκαλαμεᾶ ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. ἀπουκαλαμεᾶ Λυκ. (Λιβύσσ.) ᾽ποκαλαμία Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλαμεᾶ.

᾽Η μετὰ τὸν θερισμὸν ὑπολειπομένη ἐν τῷ ἀγρῷ καλάμη ἐνθ' ἄν.: ᾽Εἶναι γὰν ἀπουκαλαμεᾶ ᾽ς τοὺν κάμπουν (ἐπὶ ἀροστατεύτου γυναικὸς ἢ παιδίου) Λιβύσσ. Συνών. ἀποκάλαμη, ἀποκάλαμο 1, καλαμεᾶ.

ἀποκάλαμη ἡ, Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. ἀποκαλάμη Κύπρ. ᾽ποκαλάμη Κύπρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό καλάμης (ἐνν. πυροῦ), ἣτις σημαίνει μετὰ τὸν θερισμὸν. Ἰδ. Herwerden Lexic. suppletor. ἐνλ. καλάμη. Πβ. καὶ Preisigke Wörterb. griech. Papyr. ἐν τῇ αὐτῇ λ.

᾽Αποκαλαμεᾶ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ποῦ τὴν εἶαμεν ἐφῆτι τὴν ράπνυν του καὶ τὴν ἀποκαλάμην του; Ρόδ. || ᾽Ἀσμ.

᾽Εφίλησά τὴν τὸ' ἔμεινεν σὰν τὴν ἀποκαλάμην Κύπρ.

ἀποκαλαμίζω Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάμι.

Συλλέγω τὴν καλάμην μετὰ τὸν θερισμὸν.

ἀποκάλαμο τό, Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ. Οἶν.) ᾽ποκάλαμο Εὐβ. (Αὐλωνάρ. ᾽Ορ. κ. ἄ.) Πληθ. ᾽ποκάλαμα Κύπρ. ᾽ποκαλάματα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. ἀποκάλαμος ἡ ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάμι. ᾽Ο ἐπεκτεταμένος πληθ. ᾽ποκαλάματα ὅπως καὶ τὸ ἀλόγατα, ἔργατα κτ.

1) ᾽Αποκαλαμεᾶ, ὁ ἰδ., Κρήτ. (Σητ.) Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ. Οἶν.) 2) ᾽Αγρὸς μετὰ τὸν θερισμὸν οὔτινος ἢ καλάμη χρησιμεύει ὡς νομὴ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

